ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΥ ΤΟΥ ΜΩΡΗ

Δημοσιεύουμε καὶ σήμερα μερικὰ ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Θεοδ. Κολοκοτρώνη.

Τὴν ἡμέρα τῶν Ἁγίων Ἀσωμάτων ὁ Κολοκοτρώνης ἐπρόκειτο νὰ βγάλη λόγο στὸ λαό. Ἡ Κυβέρνησις ἐπειδὴ τὸν ὑποπτευόταν καὶ δὲν ἐγνώριζε τί θὰ πῆ, ἔστειλε κάμποσους χωροφύλακες γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ μιλήση.

Ὁ Κολοκοτρώνης, ὅμως, εἶχε τελειώσει στὸ μεταξὺ αὐτὸ τὸ λόγο του καὶ κατέβαινε πρὸς τὴν ἀγορά. Εἶδε τότε τοὺς χωροφύλακες νὰ τρέχουν πρὸς τὸ μέρος ποὺ θὰ μιλοῦσε.

— Ἔ, σιγά, τοὺς φώναξε, μὴν τρέχετε ἔτσι. Ὅσα εἶχα νὰ πῶ τὰ εἶπα. Μὴν κάνετε ἄδικα τὸν κόπο γιατὶ δὲν θὰ μὲ βρῆτε ἐκεῖ !....

***

Στὶς 20 Ἰουλίου 1821 κάθισαν ὁ Κολοκοτρώνης κι' ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης κάτω ἀπ' τοὺς ἴσκιους τῶν δέντρων στὸ Ἄστρος γιὰ νὰ φάνε. Τὸ γεῦμα τους ἀπετελεῖτο ἀπὸ μιὰ γίδα ψητή, στρωμένη σὲ φύλλα, ἕνα ἀσκὶ μὲ ρετσίνα, μισὸ φλασκὶ γιὰ ποτῆρι καὶ ψωμὶ ὄχι ἀπ' τὸ πρῶτο.

Ὁ Κολοκοτρώνης τότε θέλοντας νὰ δώση ἕνα μάθημα στὸν καινουργιοφερμένο Ὑψηλάντη ποὺ ἦταν συνηθισμένος στὴν πολυτέλεια καὶ στὴν καλοπέρασι τῆς Εὐρώπης τοῦ εἶπε :

— Αὐτὰ εἶνε τὰ χρυσὰ ποτήρια, τὰ χρυσὰ μαχαίρια τοῦ τόπου μας κι' αὐτὰ τὰ καλύτερα χρυσά μας !...

***

Μιὰ φορὰ εἶπε ὁ Κολοκοτρώνης στὸν Καποδίστρια :

— Μοῦ χάλασες τὸν τόπο !....

— Γιατί; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος.

— Γιατί στὴν ἀρχὴ ἔπρεπε νὰ τὸν κάμης πέντε φράγκικο καὶ δεκαπέντε νὰ τὸν ἀφήσης τούρκικο, ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια νὰ τὸν κάμης δέκα φράγκικον καὶ δέκα τούρκικον καὶ σ' ἄλλα εἴκοσι χρόνια δεκαπέντε φράγκικον καὶ πέντε τούρκικον. Ἔτσι σὲ ἄλλα εἴκοσι χρόνια θὰ γινόνταν ὅλο τὸ ρωμαϊκο φράγκικο.

***

Τὸ ΑΝ, ἔλεγε ὁ Κολοκοτρώνης, σπάρθηκε πολλὲς φορές, ἀλλὰ δὲν ἐφύτρωσε ποτέ !....

***

Τὸν Ναπολέοντα τὸν ἔλεγε «Θεὸ τοῦ Πολέμου».

***

Ὅταν ὁ Κολοκοτρώνης ἔμαθε τὸ σκοτωμὸ τοῦ Καραϊσκάκη, τὸν ἔκλαψε καὶ τὸν ἐμοιρολόγησε σὰν γυναίκα !....

ΟΛΑ ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΑΓΙΑ

Ὁ σοφὸς ἐποφελεῖται ἀπὸ κάθε πρᾶγμα στὴ ζωή του.

Ἂν ἡ γυναίκα του εἶνε ἀλλοίθωση, τὴν κυττάζει λοξά.

Ἂν τὸ σκυλί του πάθη ἀπὸ ὑδροφοβία, τὸ στέλνει στὴν πεθερά του.

Ἂν ὁ φίλος του ἀγαπᾶ τὴ γυναίκα του, τοῦ δανείζει χρήματα κι' ἔτσι τὸν ξεφορτώνεται πολὺ χρήγορα.

Ἂν πεθάνη γέρος παρηγορεῖται μὲ τὴν ἰδέα ὅτι μποροῦσε νὰ πεθάνη νέος, πρᾶγμα ποὺ θεωρεῖται πάντοτε δυσάρεστο.

Ἀπεναντίας, ἂν πεθάνη νέος, παρηγορεῖται μὲ τὴν ἰδέα ὅτι μποροῦσε νὰ πεθάνη γέρος, πρᾶγμα ποὺ ἀπελπίζει πάντοτε τοὺς ἡλικιωμένους.

θρώπου τὸν ὁποῖον εἶχε λατρεύσει. Ὁ Μπραντὲς εἶχε πάρει τὸ γράμμα της, στὴν Κοπεγχάγη ὅπου ἔμενε τότε. Ἕνα ἀδύνατο, ἕνα λεπτὸ πλᾶσμα, ὑπέφερε ἐξ αἰτίας του καὶ ἀπεφάσιζε νὰ πεθάνη γι' αὐτόν. Ἡ καρδιά του ἐλύγισε, συγκινήθηκε. Αἰσθάνθηκε τὴν ὑποχρέωσι νὰ τρέξη κοντὰ στὴν ἄτυχη αὐτὴ ὕπαρξι.

Ἡ Βικτώρια ἔμενε τότε σ' ἕνα προάστειο ἔξω ἀπὸ τὴν Κοπεγχάγη, μὲ κάτι συγγενεῖς της. Τὸ ἀπόγευμα στὶς 23 Ἰανουαρίου ὁ Μπραντὲς ἦταν ἐκεῖ. Ἡ Βικτώρια ἐζήτησε νὰ στρώσουν τὸ τραπέζι καὶ νὰ τὸ φορτώσουν μὲ λουλούδια ἀπὸ τὸ θερμοκήπιο τοῦ σπιτιοῦ. Ἐφανότανε ξανανειωμένη, σὰν νὰ εἶχε ξαναβρῆ μέσα της τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς.....

Ὁ Μπραντὲς ἔμεινε μαζύ της ὥσπου ἐνύχτωσε πειά. Τότε τὴν ἄφησε, σφίγγοντάς της μὲ συγκίνησι τὰ χέρια μέσα στὰ δικά του. Μόλις ἔφυγε καὶ ἡ πόρτα τοῦ δωματίου της ἔκλεισε πίσω του, ἡ Βικτώρια ἐκάθησε καὶ ἔγραψε στὸ ἡμερολόγιό της :

Ὁ Μπραντὲς ἦταν ἐδῶ μαζύ μου!.»

Τὸ πρωΐ, ὅταν ἡ θεία της ἐμπῆκε στὸ δωμάτιό της, εἶδε τὸ κρεββάτι της πλημμυρισμένο στὰ αἵματα. Ἡ φτωχὴ Βικτώρια Μπενέντιγκστον εἶχε ἀνοίξη τὶς φλέβες της μὲ ἕνα μικρὸ λεπιδάκι !.....

ΕΝΑΣ ΔΙΚΑΙΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Ο ΟΘΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ

Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ὄθωνος γιὰ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Κράτους. Τί ἔπε στὸν Ι. Παξιμάδη γιὰ τὴν ἀπέλυσι τοῦ Ἐμποροδίκου Πατρῶν. —«Μὲ ξαλαφράσατε ἀπὸ ἕνα βάρος !...» Ἡ ὑπόθεσις Μουτζουρίδη. Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Ὄθωνος.—«Ἔντιμε δικαστά, ἐσυκοφαντήθηκες ἄδικα !...» Ἡ προαγωγὴ τοῦ Πετούνη κλπ.

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἀνέκδοτα τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ὑπερβολικὴ εὐσυνειδησία τοῦ Ὄθωνος, εἶνε καὶ τὸ ἑξῆς. Κάποτε ἦρθε στὰς Ἀθήνας ὁ μετέπειτα γερουσιαστὴς Ἰάκωβος Παξιμάδης, ὁ ὁποῖος ἦταν τότε διορισμένος στὰς Πάτρας ὡς πρόεδρος τῶν Ἐμποροδικῶν, καὶ παρουσιάσθηκε στὸν Ὄθωνα, ποὺ πολὺ τὸν ἐκτιμοῦσε καὶ τὸν ἀγαποῦσε γιὰ τὰ σπάνια προτερήματά του. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὁ Ὄθων τοῦ εἶπε :

— Πρὸ ἓξ μηνῶν ἔπαυσα, ὅπως ξέρετε τὸν Ἐμποροδίκη Πατρῶν, ἀλλὰ μοῦ ἔμεινε πάντα μιὰ ἀμφιβολία ἂν ἔκαμα καλὰ ἢ ὄχι.

— Καλὰ κάματε, Μεγαλειότατε, γιατὶ ὁ Ἐμποροδίκης δὲν ἦταν ἄνθρωπος μὲ καλὸ χαρακτῆρα, ἀποκρίθηκε ὁ Παξιμάδης.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε Παξιμάδη, σᾶς εὐχαριστῶ, τοῦ εἶπε τότε ὁ Ὄθων. Μὲ ξαλαφρώσατε, ἀπὸ ἕνα βάρος, γιατὶ νύχτα καὶ μέρα μ' ἐβασάνιζε ἡ ὑποψία μήπως τὸν ἀδίκησα.

***

Στὰ 1854 κάποιος Πρωτοδίκης Πατρῶν ἔστειλε ἕνα γράμμα στὸν Ὄθωνα, στὸ ὁποῖο κατηγοροῦσε τὸ συνάδελφό του Ἰωάννη Μουντζουρίδη γιὰ κάποια πρᾶξι ποὺ δὲ συμβιβαζόταν μὲ τὴ δικαστικὴ ἀξιοπρέπεια. Ὁ Ὄθων μόλις ἔλαβε τὸ γράμμα κάλεσε ἀμέσως στὰ Ἀνάκτορα τὸν ὑπουργὸ τῆς Δικαιοσύνης, στὸν ὁποῖον παρέδωσε τὴν ἐπιστολὴ καὶ τὸν διέταξε νὰ στείλη ἀμέσως ἕναν ἀνώτατο δικαστικὸ στὰς Πάτρας γιὰ νὰ ἐνεργήση ἀνακρίσεις καὶ συγχρόνως νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ κεῖ τὸν ὑπὸ κατηγορίαν Πρωτοδίκην, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἀνακρίσεων, γιὰ νὰ μὴν ἐξασκήση καμμιὰ ἐπιρροὴ σ' ὅσους ἐπρόκειτο νὰ ἐξετασθοῦν γιὰ τὴν ὑπόθεσι αὐτή. Σὲ λίγον καιρὸ τελείωσαν οἱ ἀνακρίσεις, ἀπ' τὶς ὁποῖες ἀποδείχτηκε ὅτι ἡ κατηγορία ἦταν ἐντελῶς ἀβάσιμη, καὶ ἡ δικογραφία ὑποβλήθηκε στὸν βασιλέα. Ὁ Ὄθων τότε ἐκάλεσε ἀμέσως στὸ παλάτι τὸ Μουντζουρίδη καὶ τοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς ἐπὶ λέξει :

— Ἔντιμε δικαστά, ἐσυκοφαντήθηκες ἄδικα. Θὰ στενοχωρήθηκες βέβαια πολὺ γιὰ τὴν ἀδικία ποὺ σοῦ ἔνιωσε καὶ θὰ ἐζημιώθηκες οἰκονομικῶς.

Ὁ βασιλεὺς σοῦ σὲ ἀναγνωρίζει ὡς ἀκέραιον καὶ ἀδέκαστον λειτουργὸν καὶ σὲ ἱκανοποιεῖ ἀπολύοντας ἀμέσως τὸν συκοφάντη σου.

Συγχρόνως ἔδωσε στὸ Μουντζουρίδη χίλιες δραχμὲς ὡς ἀποζημίωσι καὶ σὲ δυὸ μέρες ἀτέλυσε ἀπ' τὴν ὑπηρεσία τὸ συκοφάντη ὡς «ἀνάξιον τοῦ δικαστικοῦ ἀξιώματος».

Στὸν ἴδιο Μουντζουρίδη συνέβη ἀργότερα, ὅταν ἔλειπε ὁ Ὄθων σὲ μιὰ περιοδεία, νὰ ἀπολυθῆ ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ ἀντεισαγγελέως ἑνὸς ἐπαρχιακοῦ δικαστηρίου. Μόλις ὅμως ἐγύρισε ὁ βασιλεὺς στὴν πρωτεύουσα, ὁ Μουντζουρίδης, παρουσιάστηκε σ' αὐτὸν καὶ τοῦ ἔξέθεσε τὰ σχετικὰ γιὰ τὴν παῦσι του. Ὁ Ὄθων ἐμελέτησε τὴν ὑπόθεσι καὶ πεισθεὶς ὅτι ἄδικα εἶχε παθεῖ τὸν διεβεβαίωσε ὅτι θὰ τὸν ἐπαναφέρη στὴν ὑπηρεσία. Καὶ ἀληθινὰ τὸν ξαναδιώρισε, ὄχι ὅμως παύοντας ἕναν ὁποιονδήποτε ἄλλον γιὰ νὰ δημιουργηθῆ κενὴ θέσις, ὅπως γίνεται σήμερα, ἀλλ' ἀφοῦ πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς μέχρις ὅτου ἐκενώθη ὑπηρεσιακῶς θέσις ἀντεισαγγελέως. Καὶ σ' ὅλο τὸ διάστημα ποὺ ἐπεσοβάδισε ἀπὸ τῆς παύσεώς του μέχρι τῆς νέας τοποθετήσεώς του τὸν ἐμισθοδοτοῦσε ἀπὸ τὸ ἰδιαίτερό του βασιλικὸ ταμεῖο !....

—

***

Ἐπίσης ὅταν κάποτε ἔγινε πρότασις νὰ προβιβασθῆ ὁ ὑπογραμματεὺς τοῦ Πρωτοδικείου Τριπόλεως Ἀ. Πετούνης εἰς γραμματέα, μετατιθέμενος εἰς ἄλλην πόλιν, ὁ Ὄθων δὲν τὴν ἐνέκρινε, γιατί, καθὼς εἶπε, ὁ γραμματεὺς τῆς Εἰσαγγελίας Μεσολογγίου Γ. Κωτσάκης εἶχε περισσότερα προσόντα προαγωγῆς, λόγῳ μακροτέρας ὑπηρεσίας. Ὅταν δὲ ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης τοῦ ἀνέφερε ὅτι ὁ τελευταῖος δὲν θέλει νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι, ὁ βασιλεὺς τοῦ ἀπήντησε :

— Ἂν εἶν' ἔτσι, πρέπει νὰ ἔχουμε ἔγγραφο δήλωσι ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κωτσάκη, στὴν ὁποία νὰ βεβαιώνη ὅτι θέλει νὰ μείνη στὴ θέσι του, ἔστω καὶ ἂν δὲν προαχθῆ.
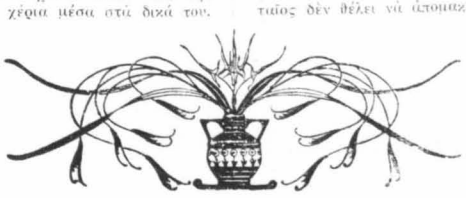
Καὶ μόνον ὅταν ἐστάλη ἡ ζητηθεῖσα δήλωσις τοῦ Κωτσάκη ἐπραγματοποιήθηκε ὁ προβιβασμὸς τοῦ κ. Πετούνη.